



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 523/2014
29.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног А.П., због продуженог кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног А.П., адвоката Л.В., поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.355/12 од 05.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.5130/13 од 28.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног А.П., поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.355/12 од 05.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.5130/13 од 28.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К бр.355/12 од 05.07.2013. године окривљени А.П. оглашен је кривим због извршења кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од 3 месеца почев од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, и одређено је да уколико окривљени не плати новчану казну суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, а по овом основу казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Наведеном пресудом на основу члана 206. став 2. ЗКП оштећени Д.М., С.В., В.П., Л.Ђ. и Р.Д. иза покојне оштећене Д.П., Р.М. и Д.Л. упућени су на парницу ради остваривања имовинско правног захтева, док је одлучено да ће одлука о трошковима бити донета посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.5130/13 од 28.10.2013. године усвајањем жалбе браниоца окривљеног А.П., адвоката Л.В., преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду К бр.355/12 од 05.07.2013. године само у погледу одлуке о главној казни – казни затвора, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног А.П. због кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од 1 године док су у преосталом делу жалба браниоца окривљеног А.П. и у целости жалба јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначном делу потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац осуђеног А.П., адвокат Л.В., због повреде закона, повреде и ускраћивања права окривљеног на одбрану и права на правично суђење, а из образложења захтева произилази да бранилац осуђеног указује и на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине у целости и предмет врати на суђење првостепеном суду и нареди да се нови поступак одржи пред измењеним већем.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног А.П. је неоснован.

Одредбом члана 604. ЗКП прописано је да се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика, оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10).

Бранилац осуђеног А.П. у свом захтеву наводи да је првостепени суд дана 04.11.2011. године донео решење о спровођењу истраге, а да су пре него што је то решење достављено окривљеном саслушани сведоци – оштећени, тако да окривљени није био у могућности да ангажује браниоца нити да се брани. Након што му је достављено решење о спровођењу истраге окривљени А.П. је ангажовао браниоца из реда адвоката, али бранилац није био присутан приликом његовог саслушања код истражног судије, јер није био ни позван. Надаље у захтеву се наводи да су главни претреси 29.06.2012. и 13.02.2013. године одлагани због болести браниоца, али је суд ван претреса саслушао сведоке оштећене без присуства браниоца и окривљеног што представља битне повреде одредаба ЗКП.

У захтеву се наводи да је првостепеном пресудом повређено право окривљеног на одбрану и на тај начин погрешно утврђено чињенично стање, јер се у овом конкретном случају ради о грађанско-правном односу између окривљеног и оштећених, а не о кривичном делу из члана 208. став 4. КЗ (чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП).

По налажењу Врховног касационог суда у радњама осуђеног А.П. за које је оглашен кривим првостепеном пресудом стичу се сви субјективни и објективни елементи кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, па су наводи захтева браниоца осуђеног којима се указује да је у конкретном случају реч о грађанско-правном односу и којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, неосновани.

Чланом 71. став 1. ЗКП ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01, 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10), који је важио у време спровођења истраге и одржавања главних претреса у предмету Другог основног суда у Београду К бр.355/12 прописано је да ако је окривљени нем, глув или неспособан да се сам успешно брани или ако се поступак води због кривичног дела за које се може изрећи казна затвора преко 10 година, окривљени мора имати браниоца већ приликом првог саслушања.

Одредбом члана 208. став 4. КЗ ("Службени гласник РС", бр. 85/05 ... 72/09) прописано је да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини, при чему је прибављена имовинска корист или нанета штета у износу који прелази 1.500.000,00 динара учинилац ће се казнити затвором од 2 до 10 година и новчаном казном.

Имајући у виду да је одредбом члана 485. став 4. ЗКП као разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног прописана повреда закона из члана 74. КЗ (повреда права на обавезну одбрану) а да окривљеном А.П. у овом кривичном поступку није било стављено на терет извршење кривичног дела за које је одбрана била обавезна према закону који је важио у време предузимања процесних радњи на које се у захтеву за заштиту законитости указује, Врховни касациони суд се у наводе захтева који се односе на повреду права на одбрану осуђеног, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**